

שום דבר בהופעתו של יוסי בינימינוף (מימין) אינו מעיד עליו שהוא מולטימיליונר. הוא התחיל את דרכו כנער שליח וכשוטף-רצבות והפך לאספן עתיקות בינלאומי

אנא כורדי!

תחילה עבר כנער-שליח בנתיבי מסע חר שונים, ובמקביל ישב במשך שעות וימים בספרייה המרכזית של ניו-יורק, ברחוב 42. שם רכש את ידיעותיו בע"ת, תיקות, כסוגים השונים של אבני-חן, כסוגי-כרטיס, בריקמות-כרטיס, כארכי-טקטורה של רהיטים ברחבי העולם היהודי העתיק. הוא ניסה את כוחו גם בעיצוב תכשיטים.

המיומנות שרכש בבית-המלאכה ה"קטן של אביו בירושלים, עזרה לו בנייד-יורק הגדולה. עיצובת תכשיטים ב"סיגנון אוריינטלי, עם יהלומים ואבנים שהתאימו לסיגנון האירופי, "אומר בני-ימינוף.

כך החל את דרכו. אטיאט הכירו או"ת בחנויות-התכשיטים ובבתי-המסחר

כשהתגייס לצבא, שירת ביחידת-מודיעין מיוחדת, שפעלה בהר"צופים במסווה של שוטרים אורחיים. (עד כיבוש ירושלים ב"1967, על פי הסכם שביתת-הנשק עם ירדן, היה הר"צופים פים מובלעת ישראלית בשטח הירדני, ואסור היה להחזיק בו צבא.)

עם שיחרורו מצה"ל מיהר לצאת את הארץ, ולחפש את עתידו בנכר.

נער שליח

תחילה טייל באירופה, שהה באצל קרובים בשווייץ, ומשם המשיך לארץ האפשרויות הבלתי-מוגבלות.

חייב לשמר אותו, שאסור לו למכור. כך עלה הרעיון שחלקים מהאוסף יושאלו לצורך תערוכה במוסיאון בא"ר. כך התפתח גם הרעיון להציג את התכשיטים במוסיאון האיסלאם.

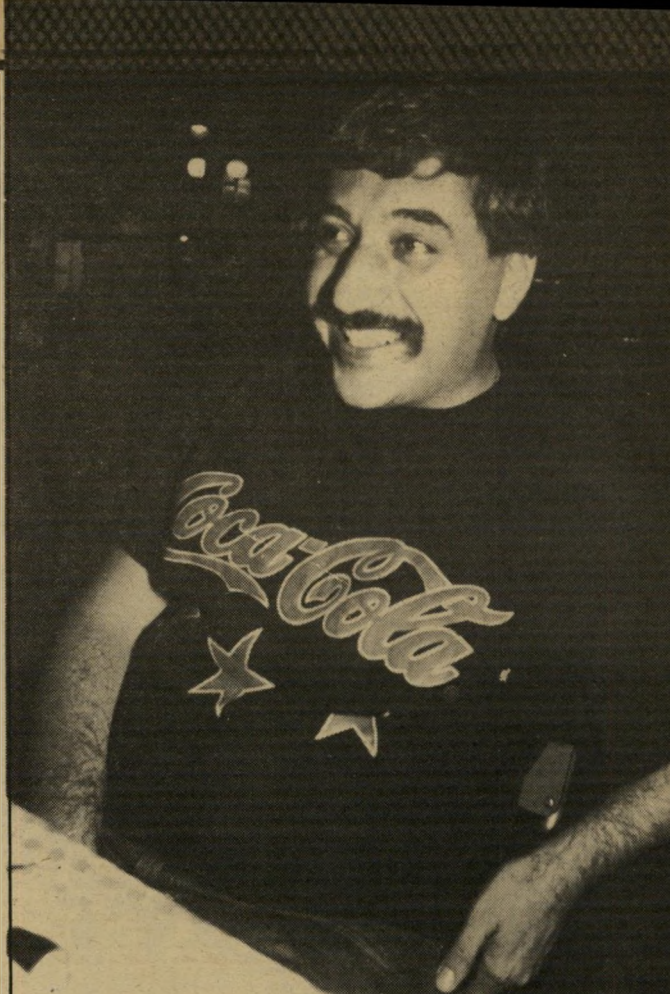
את הבקאות בתחום זה רכש אחרי הגיעו ב"1966 לארצות-הברית. עד אז הכיר את הצורפות והתכשיטנות מ"זווית-ראייה צרה מאוד, של ילד הגרל בכית-מלאכה של אביו. עולמו מצטמק צם ברלת-האמות של המקום. כשמספרים על המישפחות הוותיקות בירושלים, על בתי-המלאכה הקטנים החבוים ברחובותיה הצרים של העיר, על שכונת הכורדים, מתכוונים גם למישפחתו.

את הדרך מכורדיסטאן הסובייטית לארץ ררך איראן ועיראק עשה אביו ברגל. הוא ברח ללא ידיעת הוריו.

ברוכו לארץ הספיק להיות עצור בבית-סוהר בעיראק, רודים מירושלים נסעו לשחררו ולהביאו ארצה.

אחרי שהגיע, נשא לו לאשה את בת-דודתו. סבו של בינימינוף עסק בכורדיסטאן במלאכות הצורפות. אביו עסק תחילה כסחר בכולים, אך עד מהרה עבר אף הוא לתחום הצורפות, והקים בית-מלאכה קטן בירושלים. נוסף על חמשת האחרים שהיו אז בעיר. כשהגיע לארץ נשא עימו רכסון אי-ראני, וכך גם יוסי. בדרכונו נרשם ש"גולד כ"בית אל-מוקדס" — העיר של בית-המיקודש.

בינימינוף גרל והתחנך בירושלים. כהיותו בן 13 התגרשו הוריו. אביו נשא אישה שנייה. מגישואים אלה יש לו עוד שני אחים. התא המישפחתי הפ"סיק להיות חממה עבורו.

בינימינוף בתל-אביב
מחפש בחורה ממוצא כורדי

חש לזהותו, ואינו מתנצל על היותו כנכר. הוא רוצה להינשא לבחורה ישראלית, מעדיף שתהיה גם היא ממוצא כורדי. "לשמור על המקורות."

ברגל מכורדיסטאן

ה שלוש שנים מוצגות תילבר (שות של כלות יהודיות, מהאוסף הפרטי שלו, כתערוכת "ערות" במוס"אן ישראל בירושלים.

אביבה לנצט-מולר, מנהלת המח"לקה במוסיאון, הגיעה אליו לניו-יורק אחרי ששמעה שיש לו אוסף מכובד של תילבושות ותכשיטים, שנשים יהודיות נהגו לענוד בקהילות השונות. כשראתה את האוסף, אמרה לו שהוא

זא לבוש כפשוטות. חולצת טריקו קצרה ומיכנסי-ג'ינס. הליכותיו פשוטות ועממיות. לא ניתן לנחש שהאיש הזה הוא מיליונר, שהוא אחד מגדולי אספני-העתיקות בתחומו.

יוסי בינימינוף (45), בנו של בעל בית-מלאכה קטן לצורפות בירושלים, התחיל את רכבו בארצות-הברית לפני 21 שנה כנער-שליח בין חנויות לע"ת תיקות בניו-יורק, והיה למומחה עולמי לאבני-חן, לצורפות, לתכשיטים, ל"תילבושות יהודיות מקוריות ולריקמה עתיקה.

הוא נולד בירושלים למישפחה ש"הגיעה לארץ בשנות ה"30 מכורדיסטאן הסובייטית. כיום הוא מתגורר בניו-יורק, ומגיע לארץ רק לביקורים. הוא גא במוצאו הכורדי, אינו מתכ"י

תכשיטים מאוספו של בינימינוף
אחרי שבוע בארץ, מחחיל השיעמום

ברחוב 47. "הרכה ווגות-נעליים קרע" תי ברחוב הזה," אומר בינימינוף.

האתגר בשוק האמריקאי, והאפשרויות הרבות הטמונות בו, קרצו לו. אז, בסוף שנות ה"60, כשהישראלים עדיין לא הציפו את אמריקה, זכה בינימינוף ביחס אוהד ומכניס-אורחים, שעזר לו להתאקלם במקום. אדם שהיה גם בחור ישראלי וגם ממוצא כורדי היה בהחלט דבר שונה בנוף היהודי הניו-יורקי.

מכיוון שגדל והתחנך בבית מסורתי, על-פי מינהגי יהדות כורדיסטאן, התחיל לנכור בחנויות לדבריי-עתיקות, לעבור בין סוחרים מוכרי-ירושות, חיפש את הדרכים שהכיר מהבית: כלי-בית, מפות-שולחן, צלחות, כלי-מחוש, כדים רקומים, תילבושות מסורתיות

רמות האמריקאי שהכיר בחנותו של אביו בירושלים משך אותו, סיקרן אר"תו.

הוא הגיע לשם בחוסר-כל. "הלם" הנחיתה בניו-יורק עבר גם עליו. "הלם" תרבות," על-פי הגדרתו של בינימינוף.

רחוב 47 בניו-יורק הוא מרכז ה"מיסחר ביהלומים, בתכשיטים ובעתיקות. כמעט כולו יהודי. זה לא בית-המלאכה הקטן שאליו היה רגיל בירור שלימים.

בינימינוף נהג על פי הכלל האמריקאי הידוע: "אם אינך יכול להילחם בו, הצטרף אליו" הוא החליט להצטרף.

עיסקי הצורפות והתכשיטנות היו טבועים בדמו, על כן היה לו ברור שזהו התחום שברצונו לעסוק בו.

יוסי (שני משמאל) עם אביו, אמו ואחותו בירושלים
דרכו איראן, כלא עיראק